

Astrid Lindgren

Pippi Langkous

met tekeningen van Carl Hollander

Uitgeverij Ploegsma Amsterdam

Pippi Langkous

Pippi komt in Villa Kakelbont wonen

Aan de rand van het stadje lag een tuin waarin alles maar raak groeide. In die tuin stond een oud huis en in dat huis woonde Pippi Langkous. Ze was negen jaar en ze woonde daar helemaal alleen. Zonder vader en zonder moeder. Dat was soms wel fijn, want er was niemand die tegen haar kon zeggen dat ze naar bed moest als ze juist zo veel plezier had. En niemand kon haar dwingen spruitjes te eten als ze toffees wilde hebben.

Vroeger had Pippi een vader gehad van wie ze erg veel hield. En ja, ze had natuurlijk ook een moeder gehad, maar dat was al zo lang geleden dat ze zich er niets meer van herinnerde. Haar moeder was gestorven toen Pippi nog maar héél klein was. Ze schreeuwde toen zo verschrikkelijk, dat niemand bij haar wiegje in de buurt kon blijven. Pippi geloofde vast dat haar moeder nu boven in de hemel was en door een gaatje naar haar kleine meisje keek. Vaak zwaaide ze even naar haar en zei dan: ‘Wees maar niet bang, ik red me wel!’

Haar vader was ze ook niet vergeten. Hij was scheepskapitein en Pippi had met hem meegevaren op zijn boot, totdat hij bij een storm overboord was gewaaid en in zee was verdwenen. Maar Pippi wist héél zeker dat hij op een dag terug zou komen. Ze geloofde helemaal niet dat hij verdronken was. Ze geloofde dat hij was aangespoeld op een tropisch eiland, en dat haar vader

koning was geworden over de eilandbewoners en de hele dag rondliep met een gouden kroon op zijn hoofd.

‘Mijn vader is koning,’ zei Pippi altijd trots. ‘Er zijn echt niet veel kinderen die zo’n vader hebben, en zodra hij een boot kan bouwen, komt hij me halen en dan word ik prinses! Leuk hè!’

Haar vader had dat oude huis in die tuin lang geleden gekocht. Hij had daar met Pippi willen gaan wonen als hij oud was en niet meer op zee kon varen. Maar toen hij dat ongeluk kreeg en zo maar ineens weg was, moest Pippi naar Villa Kakelbont – zo heette dat huis. Het stond gewoon op haar te wachten, gemeubileerd en wel.

Op een mooie zomeravond had ze de matrozen op haar vaders schip gedag gezegd. De matrozen hielden veel van Pippi, en Pippi hield veel van de matrozen.

‘Tot ziens jongens,’ zei ze, en ze gaf ze allemaal een zoen op hun voorhoofd. ‘Wees maar niet bang, ik red me wel!’

Twee dingen nam ze mee van boord. Een aapje, dat meneer Nilsson heette – dat had ze van haar vader gekregen – en een grote koffer vol met gouden tientjes. De matrozen stonden bij de reling en keken Pippi na. Ze liep weg zonder om te kijken, met meneer Nilsson op haar schouder en de koffer in haar hand.

‘Een bijzonder kind,’ zei een van de matrozen en hij wreef een traan uit zijn ogen toen Pippi in de verte verdween.

Hij had gelijk. Pippi was een heel bijzonder kind. Het allerbijzonderste aan haar was dat ze zo sterk was. In de hele wereld was geen politieagent zo sterk als zij. Ze kon een heel paard optillen als ze dat wilde. Haar eigen paard had ze gekocht voor een van haar gouden tientjes, op dezelfde dag dat ze in Villa Kakelbont kwam wonen. Dat paard woonde nu op de veranda. Maar als Pippi daar ’s middags thee wilde drinken, zette ze het paard gewoon in de tuin.

Naast Villa Kakelbont stond een ander huis met een tuin. In

dat huis woonden een vader en een moeder met twee kinderen, een jongen en een meisje. De jongen heette Tommy en het meisje Annika. Het waren twee heel goed opgevoede en gehoorzame kinderen. Tommy beet nooit op zijn nagels en deed altijd wat zijn moeder zei. Annika zeurde nooit om haar zin te krijgen en ze liep altijd in mooi gestreken jurkjes, die ze nooit vuil maakte. Tommy en Annika speelden leuk met elkaar in de tuin, maar ze wouden eigenlijk heel graag dat er ook andere kinderen waren om mee te spelen. Toen Pippi nog met haar vader op zee voer, zeiden Tommy en Annika vaak tegen elkaar: ‘Wat jammer dat er nooit iemand naast ons komt wonen, iemand met kinderen.’

Op die mooie zomeravond, toen Pippi voor de eerste keer over de drempel van Villa Kakelbont stapte, waren Tommy en Annika toevallig niet thuis. Ze logeerden een weekje bij hun oma. En toen ze de eerste dag nadat ze weer thuis waren gekomen over het tuinhekje stonden te kijken, wisten ze nog niet dat er zo dichtbij een kind was komen wonen. Ze stonden net te overleggen wat ze zouden gaan doen en vroegen zich af of er die dag nog iets leuks zou gebeuren, toen het tuinhekje van Villa Kakelbont openging en er een meisje uit stapte. Het was het vreemdste meisje dat Tommy en Annika ooit hadden gezien. Dat was Pippi Langkous, die een ochtendwandeling ging maken.

Zo zag ze eruit: haar haar had dezelfde kleur als een wortel en het zat in twee stijve vlechtjes, die van haar hoofd af stonden. Haar neus leek op een aardappeltje en was helemaal gespikkeld door de zomersproeten. Onder die neus zat een nogal grote mond met spierwitte tanden. Haar jurk was nogal apart. Pippi had hem zelf gemaakt. Eigenlijk had hij helemaal blauw moeten worden, maar er was niet genoeg blauwe stof. En dus had Pippi er roze lapjes in genaaid. Om haar spillebenen zaten lange kousen, de ene kous was bruin en de andere zwart. En dan had ze nog een paar zwarte schoenen aan, die precies twee keer zo lang

waren als haar voeten. Die schoenen had haar vader op de groei voor haar gekocht in Zuid-Amerika. En Pippi wou nooit meer andere hebben.

Maar wat Tommy en Annika het allermeeste verbaasde, was de aap die op de schouder van het vreemde meisje zat. Het was een klein aapje met een blauw broekje en een geel jasje aan en een witte strohoed op.

Pippi begon te wandelen met één been op de stoep en het andere been in de goot. Tommy en Annika keken haar na, zo ver ze konden. Na een poosje kwam Pippi terug, en nu liep ze achterstevoren. Zo hoefde ze zich niet om te draaien als ze weer naar huis ging. Vlak voor Tommy en Annika's hek bleef ze staan. De kinderen keken elkaar aan. Ten slotte zei Tommy: 'Waarom loop je achterstevoren?'

'Wat zou dat?' zei Pippi. 'We leven toch in een vrij land? Mag je niet lopen zoals je wilt? Bovendien lopen in Egypte alle mensen zo, en niemand vindt dat raar.'

'Hoe weet je dat?' vroeg Tommy. 'Je bent toch nooit in Egypte geweest?'

'Ik nooit in Egypte geweest?! Ik ben overal op de hele wereld geweest en ik heb nog veel gekkere dingen gezien dan mensen die achterstevoren lopen. In India lopen de mensen op hun handen!'

'Je liegt,' zei Tommy.

Pippi dacht even na.

'Ja, ik jok,' zei ze verdrietig.

'Jokken is stout,' zei Annika, die nu eindelijk ook haar mond open durfde te doen.

'Ja, het is heel stout om te jokken,' zei Pippi nog verdrietiger. 'Alleen vergeet ik dat weleens. Hoe moet een klein meisje, dat een moeder heeft die een engel is en een vader die koning is op een eiland heel ver weg, en dat zelf haar hele leven heeft gevaren,

nou altijd de waarheid spreken? En bovendien is er in Australië geen mens die de waarheid spreekt,' zei Pippi toen stralend. 'Ze jokken daar de hele dag! Van zeven uur 's morgens tot zonsondergang! Dus áls ik eens per ongeluk een keertje jok, dan moeten jullie maar denken dat het alleen komt doordat ik een beetje te lang in Australië ben geweest. We kunnen toch wel vriendjes zijn?'

'Ja hoor,' zei Tommy. Hij voelde plotseling dat het vandaag geen saaie dag zou worden.

'Komen jullie bij mij eten?' vroeg Pippi.

'Ja, leuk,' zei Tommy. 'Kom Annika, dat doen we.'

'Ja!' zei Annika.

'Maar eerst moet ik jullie nog voorstellen aan meneer Nilsson,' zei Pippi. En toen nam het aapje beleefd zijn hoed af.

Ze gingen door het gammele hek van Villa Kakelbont. Daarna liepen ze over het grindpad langs met mos begroeide bomen naar het huis met de veranda. Daar stond het paard haver aan te eten uit een soepbord.

'Waarom heb je een paard op de veranda?' vroeg Tommy. Alle paarden die hij kende, woonden in een stal.

'Tja,' zei Pippi, 'in de keuken zou hij me maar in de weg lopen. En in de huiskamer voelt hij zich niet thuis.'

Tommy en Annika aaiden het paard en toen gingen ze naar binnen. Een keuken was er, en een huiskamer en een slaapkamer. Maar het zag er niet erg schoon uit. Tommy en Annika keken voorzichtig rond. Ze waren bang dat die eilandkoning ergens in een hoekje zou zitten. Ze hadden hun hele leven nog nooit een echte koning gezien! Maar er was geen vader te bekenen. En ook geen moeder.

Annika vroeg: 'Woon je hier helemaal alleen?'

'Welnee,' zei Pippi, 'meneer Nilsson en het paard wonen hier toch ook.'

‘Ja, maar ik bedoel: heb je geen vader en geen moeder hier?’

‘Nee hoor!’ zei Pippi vrolijk.

‘Maar wie zegt er dan ’s avonds dat je naar bed moet?’ vroeg Annika.

‘Ik,’ zei Pippi. ‘Eerst zeg ik het een keertje heel aardig. Als ik dan niet ga, zeg ik het nog eens streng. En als ik dan nog niet ga, nou, dan krijg ik een pak voor mijn broek, snap je?’

Helemaal snapten Tommy en Annika het niet, maar ze dachten dat het misschien nog zo gek niet was.

Ondertussen waren ze in de keuken gekomen en Pippi riep driemaal: ‘Nu bakken we pannenkoeken!’

Toen nam ze drie eieren en gooide die in de lucht. Een van de eieren viel op haar hoofd en brak, zodat de dooier in haar ogen liep. Maar de andere twee ving ze netjes op in een pan, waar ze stuk gingen.

‘Ik heb altijd gehoord dat eidooier goed is voor je haar,’ zei Pippi en ze wreef in haar ogen. ‘Jullie zullen zien dat het geweldig gaat groeien. In Brazilië lopen alle mensen rond met ei in hun haar. Daarom worden ze niet kaal. Maar één man was zo dom om zijn eieren op te eten in plaats van ze in zijn haar te smeren. Hij kreeg natuurlijk een kaal hoofd. En als hij op straat liep, kwamen er zo veel mensen op af dat de politie erbij moest komen.’

Terwijl ze praatte, had Pippi heel handig de eierschalen met haar vingers uit de pan gevist. Toen nam ze een badborstel die aan de muur hing en begon het pannenkoekenbeslag zo wild te kloppen, dat het tegen de muren spatte. Ze goot wat er nog van over was in een koekenpan die op de kachel stond. Toen de pannenkoek aan de ene kant bruinegebakken was, gooide ze hem tot halverwege het plafond, zodat hij zich in de lucht omdraaide. Ze ving hem weer in de koekenpan op en toen moest de andere kant bruin worden. Daarna gooide ze de pannenkoeken

dwars door de keuken op een bord dat op tafel stond.

‘Eet hem op,’ riep ze, ‘eet hem, voordat hij koud is!’

Tommy en Annika vonden het een erg lekkere pannenkoek. Toen hij op was, gingen ze met Pippi naar de huiskamer. Daar stond maar één meubel. Het was een joekel van een kast, met een heleboel laatjes. Pippi deed de laatjes open en liet Tommy en Annika alle schatten zien die ze daarin bewaarde. Er waren bijzondere vogeleieren en mooie schelpen en stenen, bewerkte doosjes, prachtige zilveren spiegels, parelkettingen en nog veel meer dingen die Pippi en haar vader hadden gekocht op hun reizen over de hele wereld.

Pippi gaf haar nieuwe vriendjes ieder een cadeautje. Tommy kreeg een dolk met een glanzend parelmoeren handvat, en Annika kreeg een doosje waarvan het deksel bedekt was met roze slakkenhuisjes, en een ring met een groene steen erin.

‘Als jullie nu naar huis gaan,’ zei Pippi, ‘dan kunnen jullie morgen terugkomen. Als jullie niet naar huis gaan, kunnen jullie ook niet meer terugkomen. En dat zou jammer zijn.’

Dat vonden Tommy en Annika ook, en dus gingen ze naar huis. Langs het paard, dat alle haver al had opgegeten, liepen ze naar het hek van Villa Kakelbont. Meneer Nilsson zwaaide hen na met zijn hoed.